

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Originvm Monasticarvm Libri IV.

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1620

Cap. XXIII. Ordo S. Brigittæ, seu S. Saluatoris, per S. Brigittam institutus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11249

tutus, in Italia potissimum floret. Habet Romæ Conuentum ad S. Onuphrium, in Trau-
tiberina regione.

Congregatio Fesulana fratrum Mendicantium S. Hieronymi instituta fuit an. 1386. à *Carolo*, filio Antonij Comitis Montis Graueli, diœcesis Sarinenfis. Illam anno 1400 Innocentius VII. & postea Gregorius XII. itemq; Eugenius IV. an. 1441. approbarunt.

Obijt autem B. Carolus an. 1410. in basilica S. Mariæ Gratiarum sepultus.

Socios habuit *Redonem à Monte Grauello*, & *Gualterum Marsum*, cum quibus primam domum eremiticam construxit in ruinis vrbis Fesulanæ, haud procul à Florentia.

CAPVT XXIII.

Ordo sanctæ Brigittæ, seu S. Saluatoris, per S. Brigittam institutus.

Sancta Brigitta fuit ex Sueuis oriunda, Daniæ Regis filia, Neritiæ Princeps. Octo liberos habuisse dicitur, mâres quatuor, & feminas totidem. Marito vita functo, cum filia Catharina Ierosolymas profecta est; reuersaque Romam scripsit Gregorio Pontifici, qui in Gallia sedē habebat, Dei voluntatem esse, vt Romam rediret. Sederant
autem

autem Auenione Pontifices ordine septem, Gallici omnes sanguinis; quorum primus *Clemens* eo nomine V. natione Vasco, Episcopus antè Burdegalensis, qui Roma sedem, Cardinales, & Curiam transtulit; emitque eam urbem à Ioanna Siciliae & Neapolis Regina, sibi & posteris Pontificibus, tricies mille florensis aureis. Item secuti sunt *Ioannes XXII. Caduccus*, *Benedictus XII. Tolofanus*, *Clemens VI. Lemouix*, *Innocentius VI. Lemouix*, *Urbanus V. Lemouix*, & *Gregorius XI. Lemouix*, qui sedem ex Gallia Romam transtulit, anno M. CCC. LXXVI. septuagesimo quarto postquam Auenione fuisset, magno Italiae & praesertim urbis Romae damno. Pontificum enim absentiam statim secuta sunt urbium defectiones, nouorum Principum lectiones, Venetorum cum Ferrariensibus bella, Hetruriae concussio, Galliae Cisalpinæ motus, Henrici Cæsaris in Italiam irruptio, Pontificum nouæ lectiones, & inde schisma, Neapolitani regni turbæ, Romæ ob libertatem tumultus, Venetorum & Genuensium mutuæ clades, totius Italiae turbatio, Vicecomitum strages, Cypri vastatio Genuensium auspicijs, Famagustæ deditio, Perini Regis de salute pactio & tributum, Pretæsis urbis inuasio, populorum ab Ecclesia secessio, Britonum Sifennæ clades, miseranda Sifennatû cædes, Romæ deniq; frequêtes mœniû,

templorum, ædium ruinæ, solitudo, barbaries. Quæ maximè res & Brigittam ad monendum impulit. & Gregorium ad parendum. Accessit insuper liberum Episcopi cuiusdam responsum, qui cum à Pontifice rogaretur, quid causæ esset, quò minùs ad suam se Ecclesiam reciperet: *Et quid, inquit, causa est, cur tu, ô Pontifex, non ad tuam?* Satis apertè Romam innuens. Itaque redijt ille, vt dixi, Romam: siue sanctæ Brigittæ monitu, siue aperto Episcopi responso, siue demum suo opte consilio, cum tot Italia calamitates & ipsius Reginæ quondam vrbium Romæ, fando audiret, animo cerneret. Sed non ideò præreptæ occasiones schismatum in Ecclesia, & turbarum in Italia: quorum illa paulò post ita Ecclesiam occuparunt, vt eodem tempore tres simul Pontifices Europa viderit: quæ tempestas aliquamdiu Ecclesiam, & omnes penè Europæ prouincias vehementer conquassauit, sæuientibus vndique odijs, & in mutua excidia hominum furore comparato: Hæ verò in multos postea annos perdurarunt, ingenti totius Italiæ clade. Neque tantùm collyria potuère, vt non subinde quæ malè coierant vulnera, scediùs eruperint, & sæuiùs in vicina membra malum contagio propagarit. Tandem verò prædicta Brigitta post multas reuelationes & vaticinia, quæ

in

in volumen, quod exstat, ipsa retulit, Romæ decedens, ad superos abiit: vbi immortalitate gloriæ fruitur, vt hic nominis & sancti per orbem instituti.

Ceterum in monasterijs ordinis sanctæ Brigittæ non solum moniales, sed & monachi solent viuere, sed muris ac cancellis à se inuicem diuisi. Cœnobij tamen totius administratio non ad monachos, sed ad Abbatissam de more spectare solet: fortè ob reuerentiam, quæ debita est sanctæ Brigittæ, ordinis auctori, ex regia Danorum seu Suecorum prosapia genitæ. In cuius rei symbolum moniales in hunc vsque diem aureum in digito annulum gestant, & ornantur in capite corona cæcidia, purpureis distincta notis: in fronte, occipitio, temporibus & vertice, mutatis regis thiaræ lapillis, in quinque Christi Regum Regis vulnera. Sic ferè David Lindanus in Teneramundæ descriptione lib. 2. cap. 5.

Obijt autem in Domino sancta Brigitta, aliàs Birgitta anno 1373. à Bonifacio IX. Diuis adscripta.

